

หน้า

ณ ร้านกาแฟกลางแจ้งแห่งหนึ่งในไค้กง
ในที่จอดรถตรงข้ามร้านกาแฟมีรถลัมโบร์กินีสีส้มคันหนึ่งจอดอยู่
เห็นชัดว่าเขามาแล้ว
ชายสองหญิงหนึ่งกำลังสนทนากันอยู่
"เปย ไม่ว่าจะอายุเท่าไร ขอแค่เป็นผู้ชายก็ต้องเคยคิดอยากให้
ตัวเองเป็น...คนที่แข็งแกร่งที่สุดในโลกทั้งนั้นแหละ" ชายสวมสูทเอ่ย
"จริง หี" เขาจดคำพูดนี้เอาไว้
เขาคือนักฆ่าอันดับเจ็ดแห่งองค์กรนักฆ่า...เปยคู
ส่วนอีกคนคืออันดับที่หนึ่ง...ชื่อหวังเจ้อ
"ครึ่งปีเก้าสิบสี่คน" ชื่อหวังเจ้อเอ่ยสั้นๆ
"ฉันรู้ ทีมเฉพาะกิจที่สืบเรื่อง 'ข้อมูลส่วนตัวนักฆ่ารั่วไหล' ก็ตาย
ยกทีม" เปยคูมองลัมโบร์กินีของชื่อหวังเจ้อแวบหนึ่ง "ชัดมากกว่าเป็น
ฝีมือซู่ยหนุ ไห"
ครึ่งปีมานี้ในจำนวนนักฆ่าสองร้อยหกสิบเจ็ดคนขององค์กรนักฆ่า

มีเก้าสิบสี่คนถูกฆ่าตาย

"ร่วมมือกันมั้ย"

"นายหมายถึง 'นักฆ่ากลุ่มย่อย' ของพวกเรา?"

"อืม"

"ที่จริงไม่ต้องให้นายพูด เราก็จะ..." แวดตาเปยคุคมกิริบ "ล้างแค้นให้เพื่อนอยู่ดี"

"คนที่คุณพูดถึง..." สาวสวยสวมชุดพนักงานออฟฟิศคนหนึ่งถาม "คือซีเหวอคะ"

เธอคือเลขาฯ ส่วนตัวและผู้จัดการของชื่อหวังเจ้อ อายาเสะ เอยิเปยคุพยักหน้า "ไ้เป็นคนฆ่าเขา...บุคลิกที่สามของไ้"

"สรุปว่านายจะร่วมมือกับเรา?" ชื่อหวังเจ้อจ้ถาม

"ไม่ ขอโทษนะ นี่เป็นเรื่องส่วนตัวของเรา"

"เข้าใจ"

เวลานี้ผู้หญิงคนหนึ่งก็เดินเข้ามาหาพวกเขา ชายทั้งสองผู้อยู่ในสิบอันดับแรกของตารางจัดอันดับนักฆ่าระว่างตัวขึ้นมาทันใด พร้อมโจมตีได้ทุกเมื่อ ไม่น่าเพียงครึ่งวินาทีหัวของเธอก็อาจแยกจากร่างได้แล้ว

"ฉันชอบอ่านหนังสือของคุณมากเลยคะ! ขอถ่ายรูปกับคุณได้มั้ยคะ"

เธอเอ่ยอย่างเบิกบาน

"ฮ่าๆ! ที่แท้แฟนคลับนี่เอง?" เปยคุเหลือบมองชื่อหวังเจ้อแวบหนึ่ง "ไม่มีปัญหาครับ ถ่ายรูปกัน!"

"เซลฟี่! เซลฟี่ได้มั้ยคะ คุณเป็นคนถือมือถือ?" เธอยื่นมือถือให้เขา

"ให้เลียนแบบพี่ฟ้า* เหวอครับ ไม่มีปัญหาอยู่แล้ว!" เขาเปลี่ยนสีหน้า

* ชาวจีนนิยมเรียกโจรรุ่นฟ้า (โจวเหวินฟะ) ว่า 'พี่ฟ้า' เวลาแฟนคลับขอถ่ายรูปด้วยเขาจะอนุญาตเสมอ และขอเป็นคนที่ถือกล้องทุกครั้ง

จากเครื่องเครียดเป็นยิ้มแฉ่ง "มา!"

เธอเดินมาอยู่ข้างๆ เปยคู ทำท่ายิ้มซุสองนิ้ว เปยคูกดปุ่มด้านข้าง โทรศัพท์ไอโฟนแล้วถึงพบว่าเป็นโหมดเซลฟี่นับถอยหลังสิบวินาที

"ตั้งไว้สิบวินาทีไม่เยอะไปหน่อยเหรอครับ ฮ่าๆ!" เปยคูหัวเราะ เซ่อๆ

"คงตั้งไว้ตั้งแต่ตอนถ่ายเซลฟี่ระยะไกลก่อนหน้านี้แล้วไม่ได้ตั้ง กลับมานะคะ! ฮ่าๆๆ! รอแป็บนึงก็แล้วกันนะคะ!"

"โอเคครับ!"

เมื่อเวลานับถอยหลังมาจนถึงห้าวินาที โทรศัพท์อีกเครื่องของเธอ ก็ดังขึ้น

"ฮะ! เพื่อนที่ฉันนัดไว้ล่ะคะ โทษทีนะคะ! รบกวนรอแป็บนึง!" เธอเลียออกไปรับสาย

ตอนนี้เองเปยคูก็คิดว่าแซนเธอไว้ "หึๆ ยังเหลือสามวินาที ถ่ายให้เสร็จก่อนเถอะครับ!"

"ไม่ค่ะ ฉัน..."

เหลือสองวินาที

"ปล่อยฉันนะ! ปล่อยฉัน!"

นับถอยหลังหนึ่งวินาทีสุดท้าย...

'เปรี้ยง!!!'

มือถือ...ระเบิด!

เปยคูโดนระเบิดแขนขาด?

ไม่

ในวินาทีสุดท้ายมือถือก็ถูกเปยคูเขวี้ยงขึ้นฟ้าเต็มแรง ระเบิด กลางอากาศ!

"น้องสาว ทักชะการแสดงของคุณ...ก็ห่วยไปนะ" เวลาเดียวกันนั้น เปยคูก็เอามีดเล่มเล็กจ่อเอวเธอ "คุณรู้มั๊ย ผมไม่ใช่ซูเปอร์สตาร์อะไร ไม่เคยมีใครพุ่งเข้ามาพูดว่าชอบหนังสื่อผมมาก อยากถ่ายรูไปด้วย โดยไม่ถามก่อนว่า 'คุณคือคนนั้นคนนี้หรือเปล่า' "

"อย่าฆ่าฉัน!" เธอแตกตื่นลนลาน "ฉันเป็นมือใหม่! อันดับสองร้อยหกสิบเอง อย่าฆ่าฉันเลยนะ!"

'ฉีบ!'

เสียงใสกระซิบดังขึ้นหนึ่งครั้ง ที่คอของผู้หญิงคนนั้นปรากฏรอยเลือดหนึ่งสาย!

พร้อมกันนั้นชื่อหวังเจ้อก็ลุกขึ้นเตรียมจากไป "อย่าใจอ่อน"

ประโยคนั้นบอกกับเปยคู เขารู้ว่าเปยคูจะปล่อยเธอไปเพราะว่าเธอเป็น...ผู้หญิง

"นักฆ่าถ้าใส่ความรู้สึกเยอะเกินไปก็เสียคุณสมบัติที่จะเป็นนักฆ่า หรืออาจถึงขั้น...ตาย" แล้วเขาก็เอ่ยประโยคสุดท้ายออกมา "ก็เหมือนน้องสาวฉัน คนที่พานายเข้าวงการนั้นไง"

ฉากนั้นเหมือนภาพซ้ำ ชื่อหวังเจ้อและอายาสะ เจริญผ่านหน้า เปยคูที่กำลังอึ้งค้างไปราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ขณะเดียวกันผู้หญิงคนนั้นก็ล้มลง

'น้องสาว' ที่หวังเจ้อเอ่ยถึงก็คือเจ้าของเดิมของปืนพกเอ็มไนน์ทีนอีเลฟเวนของเปยคู...

กูอึ้งเสวย

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนักฆ่า

ชื่อ-สกุล : ไม่นั่นชัด

ฉายา : เปยคู้

อันดับปัจจุบัน : 7

อาชีพเดิม : นักเขียนนิยาย

ส่วนสูง : 180 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : ไม่มีทักษะพิเศษ ชอบใช้สมองฆ่าคน จะทำความเข้าใจเบื้องหลังและเรื่องราวของผู้ที่จ้างก่อน จึงจะตัดสินใจว่าจะรับ 'งาน' หรือไม่ ไม่น่าผู้หญิงคือหลักการของเขา ปืนพกประจำตัวคือปืน M1911 ที่มีอักษร 'Gold Cup National Match' สลักไว้ ใช้อารมณ์มากเกินไปคือข้อด้อยของเขา ขณะเดียวกันก็เป็นข้อดีซึ่งมีอยู่ไม่มากของเขาด้วย

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนักฆ่า

ชื่อ-สกุล : โจวจวินหล่าง

ฉายา : ชื่อหวังเจ้อ (ผู้สังหารราชัน)

อันดับปัจจุบัน : 1

อาชีพเดิม : ซีอีโอบริษัทในตลาดหลักทรัพย์

ส่วนสูง : 180 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : หน้าตาหล่อเหลาคมคาย มีสง่าราศี เปล่งประกายแห่งความเป็นราชัน รับเฉพาะภารกิจระดับ S ขึ้นไปเท่านั้น รักรถยนต์ลัมโบร์กินีสีส้มของตัวเองเป็นที่สุด เขาเชี่ยวชาญอาวุธทุกชนิด มีดประจำตัวคือ Strider BT-SS ดาบเสื่อ ปืนพกประจำตัวคือ Baretta 90-Two ว่องไวอย่างน่าทึ่ง ปฏิภินยาตบสนองเหนือคนทั่วไป มีอายาเสะ เอิริเป็นผู้จัดการ และเลขาฯ ส่วนตัว

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

ชื่อ-สกุล : โจวเหวินฮุ่ย

ฉายา : เสี่ยวเฮย (เจ้าดำ)

อันดับปัจจุบัน : 260

อาชีพเดิม : พนักงานขายเสื้อผ้า

ส่วนสูง : 160 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : แต่งตัววัยรุ่นเต็มที่ โปรดปรานการเล่นเกมมือถือที่สุด ชอบร้องเพลง

'คนที่ทำอะไรใช้อารมณ์ไม่รู้จักตัดขาดความรู้สึกบ้าง
สุดท้ายจะกลายเป็นทำร้ายตัวเอง'

บทที่ 1

ความทรงจำของนักฆ่า

Killer Memories

(1)

กลางดึก ณ สถานที่มั่นใต้ดินในโรงเรียนมัธยมของเตอ

สมาชิกของนักฆ่ากลุ่มย่อยประกอบด้วยเปยคุ เฟิงอวี จูเก๋อจู้ย
สี่อฮวง หลงจื่อเฉวียน ซุนเทียนเซิง ซินอวีเลียน พร้อมด้วยเหล่าผู้จัดการ
หูฝูหรง หูหลี รินะ ไต้จี ฮวาเยวี่ย รวมทั้งสิ้นสิบสองคน ฮวาเยวี่ยคือ
ผู้จัดการคนใหม่ของซุนเทียนเซิง

คืนนี้ผม เฟิงอวี จูเก๋อจู้ย สี่อฮวง ยังมีหูฝูหรง หูหลี และรินะ
ต่างอยู่ในสถานที่มั่น

"เปย วันนี้นายไปหาหวังเจอแล้วมีนักฆ่ามือใหม่มาฆ่านาย?"

จูเก๋อจู้ยผู้ตาบอดสีแต่กำเนิดถามขึ้น

"ใช่ อ่อนมาก โดนหวังเจอฆ่าไปแล้ว" ผมเหลียวกลับมามองหูหลี

"ช่วยดูให้ฉันหน่อยว่าตอนนี้องค์กรนักฆ่ายังเหลือนักฆ่าอยู่อีกกี่คน"

"ไม่มีปัญหา" หูหลีรวแป้นพิมพ์คอมพิวเตอร์ "นักฆ่าสองร้อย
หกสิบเจ็ดคน มีอยู่เก้าสิบสี่คนตายในช่วงนี้ เข้ามาใหม่อีกยี่สิบหกคน
ตอนนี้มีทั้งหมดหนึ่งร้อยเก้าสิบเก้าคน"

"แม่ง เหลือแค่ไม่ถึงสองร้อย" เฟิงอวีผู้มีผิวสีทองแดงเอ่ย
"ซึ่งเป็นแบบนี้ต่อไป มีแต่จะเหลือน้อยลงเรื่อยๆ"

"ฉันได้ยินว่าพวกผู้จัดการหานักฆ่าได้ยากขึ้นทุกทีแล้ว" ฝูหรง
ผู้ดูเหมือนคุณอากำลังจ้องหน้าออกรินะเซมิ่ง

"ก็ใช่ล่ะสิ! แถมยังมีแต่พวกมือใหม่กระดุกอ่อน มากันเล่นๆ ทั้งนั้น"

รินะผู้เป็นโอดาคุสวมเสื้อยัดรูปเอ่ย "เข้ามาได้ไม่ทันไรก็โดนฆ่าแล้ว"

"นี่เป็นการขาดคนที่รุนแรงที่สุดครั้งหนึ่งขององค์กร" ผมว่า

"อย่าลืมน่าถึงจะมีนักฆ่าอีกเกือบสองร้อยคน แต่ไม่รู้ว่ามีกี่คนที่เข้าร่วมกับ

'ฝ่ายต่อต้าน' ไปแล้ว"

"มีข่าวซู่ยหุนไห่บ้างรีเปล่า" สีฮวงผู้ไม่ค่อยพูดค่อยจาส่งเสียงถาม

"แม่ง โดโลผู้จัดการของมันเป็นเขียนคอมฯ หมอนั่นกลบข่าวกับ ร่องรอยจนมิดชิดได้ ก่อนหน้านี้ไปที่ห้องลับในร้านคอมพิวเตอร์ของ พวกมันก็ไม่เห็นเงาของพวกมันแล้ว" ผู้ทรงออกจะซุนเคื่องรับไม่ได้

"เราอยู่ในที่แจ้ง พวกมันอยู่ในที่ลับ" จูเก๋อจู้เอ๋ย

"หี พวกเราก็นักฆ่านะ อยู่ในที่ 'ลับ' เหมือนกันไม่ใช่หรือไง" เฟิงอวี๋ ยิ้มขึ้น

"เอาเป็นว่าเราต้องหาตัวไห่ให้เจอ แล้วล้างแค้นให้ซี" จูเก๋อจู้เอ๋ย

"อีกอย่างต้องเอาพวกที่รวมหัวกับโหมากำจัดทิ้งไปพร้อมกันด้วย"

ผมเอ๋ย

"นายปฏิเสธรวังเจ๋อไปแล้วนี่ว่าจะไม่ช่วยองค์กรนักฆ่า" จู้ไม่เข้าใจ ความคิดของผม

"ฉันไม่ได้ช่วยพวกเขา และก็จะไม่ร่วมมือด้วย ฉันก็แค่จะกำจัด พวกมันให้หมดทั้งโขงด้วยวิธีการของตัวเอง" ผมว่า

"เพื่อนของศัตรูที่ฆ่าเพื่อนฉันก็คือศัตรู" สีฮวงเอ๋ย

พวกเราพากันมองเขา

"เกิดอะไรขึ้น" สีฮวงประหลาดใจเล็กๆ

"ฮี้ๆ เจ้าที่มที่ไม่ค่อยยอมพูดยอมจา ปล่อยมาที่มีทิ้งเว้ย!" ผู้ทรง หัวเราะลั่น

พวกเราก็อหัวเราะออกมาเช่นกัน

ที่จริงระยะนี้ผมเองก็งานยุ่งเป็นพิเศษเพราะเรื่องอื่นๆ แต่ผมไม่เคยลืมว่าต้องแก้แค้นให้ซี และเราก็สืบได้แล้วว่านักฆ่าคนไหนบ้าง ที่ร่วมมือกับไห่ ในจำนวนนั้นมีขวงหลิงล่วนอยู่ ล่วนซื่อ แล้วก็ฮวาเหวิน

นักฆ่าที่เลื่อนขึ้นมาเป็นสิบอันดับแรกอย่างรวดเร็ว จากภาพลับสุดยอด
ในข้อมูลนักฆ่า 'เขา' ปิดหน้าไว้ ไม่รู้ฐานะที่แท้จริง ทว่านอกจากนี้
ที่คาดไม่ถึงที่สุดก็คือเขาคอนนั้น...

หมายเลขศูนย์...ชูใต้หลังเฮ่า

ชายผู้ซึ่งแค่นั่งอยู่ตรงหน้าผมก็ทำให้ผมรู้สึกถึงความตายได้แล้ว
คนนั้น

วันนั้นในพิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์ เขาถูกระสุนของผมเจาะ
เข้าขมับจากรยะเผาขนจนตายไปแล้วชัดๆ ทำไมเขาถึงยังรอดชีวิต
มาได้

บอกตามตรงนะครับ ผมจะไม่อยากเจอเขาเลย...

ไม่อยากเจออีกเป็นครั้งที่สองเลยจริงๆ

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนักฆ่า

ชื่อ-สกุล : หลิวเจ๋อเทียน

ฉายา : เฟิงอวี๋ต้วนฉางเหริน

อันดับปัจจุบัน : 33

อาชีพเดิม : คณงานตัดเหล็ก

ส่วนสูง : 180 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : รูปร่างแข็งแรงกำยำ ผิวสีแทน รักสวยรักงาม

เจ้าสำอาง มีความสามารถในการสังเกตที่เหนือคนทั่วไป

ปืนพกประจำกายคือปืน Desert Eagle Mark XIX

'คลังข้อมูลโลกนักรบ'

หน่วยงาน : องค์การนักรบ

ชื่อ-สกุล : จูเก๋อจื้อผิง

ฉายา : จูเก๋อจื้อย

อันดับปัจจุบัน : 23

อาชีพเดิม : เจ้าแก็งร้านเครื่องเขียน

ส่วนสูง : 183 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : ตาบอดสีแต่กำเนิด โลกในสายตาเขา
ปราศจากสีใดๆ รวมถึงสีเลือดสดๆ ด้วย เป็นคนเรียบง่าย
ชอบช่วยเหลือผู้อื่น แต่หากพบคนหรือเหตุอุกฤษฏ์กรรมก็จะ
เอาคืนเป็นร้อยเท่า อาวุธสังหารคือเครื่องเขียน

'คลังข้อมูลโลกนักรบ'

หน่วยงาน : องค์การนักรบ

ชื่อ-สกุล : เกาจวินฟาง

ฉายา : สีฮฮวง

อันดับปัจจุบัน : 6

อาชีพเดิม : คนเก็บขยะ

ส่วนสูง : 178 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : คนมาเก๊า พ่อแม่เสียชีวิตตั้งแต่เขายังเล็ก
กลายเป็นคนเก็บขยะหาเลี้ยงเขาจนเติบโตใหญ่ หลังจากขายเสีย
ก็สืบทอดอาชีพเก็บขยะต่อ ไม่ชอบพูด ไม่ค่อยรู้จักสื่อสารกับ
คนอื่น มีความสามารถ 'ภาพลวงตาเหมือนนาฬิกาหยุด' ปืน
ประจำกาย S&W M500

'คนที่ไม่อยากเจออีกเป็นหนที่สอง ไม่ใช่เกลียดก็คือกลัว'

(2)

คืนวันหนึ่งในสัปดาห์ต่อมา

ผมอยู่บนรถบัสที่วิ่งตลอดคืน

ในนักฆ่าหนึ่งร้อยเก้าสิบเก้าคนมีที่คนกันนะที่ทรยศองค์กรนักฆ่า
ไปแล้ว คราวก่อนตอนมือใหม่คนนั้นมาฆ่าผม ผมก็รู้ว่าซุ่ยหุน ไหส่ง
'เทียบเชิญ' ให้นักฆ่าคนอื่นๆ แล้ว เชิญให้นักฆ่าขององค์กรไปฆ่า
'คนกันเอง'

ครั้งนี้ต่างจากครั้งก่อนเพราะประเมินจำนวนคนไม่ได้ เป็น
'สงครามภายใน' อย่างแท้จริง

ขณะที่ผมกำลังครุ่นคิด นูห์ลีผู้จัดการของผมก็โทรมา

"เปย ผู้ทรงบอกว่าสามสิบนาทีก่อนมีคนลอบทำร้ายเฟิงอวี
นายก็ต้องระวังนะ" นูห์ลีเอ่ย

"เขาไม่เป็นไรใช่ไหม"

"ยังได้อยู่ เฟิงอวีไล่ไปแล้ว ผู้ทรงบอกว่าเฟิงอวีกำลังสะกดรอย
เจ้านั่นอยู่ ติดต่อพวกนายโดยตรงไม่ได้ชั่วคราว"

"เข้าใจ ฉันจะระวังตัว ไว้คุยกัน บาย"

หลังวางสายผมก็เหลียวมองผู้โดยสารบนรถบัสตามสัญชาตญาณ
ผมนั่งอยู่ชั้นบนบริเวณส่วนหน้าของรถ อาจเพราะดีกมากแล้วจึงมี
ผู้โดยสารแค่สองคน ดูท่าทางพวกเขาไม่เหมือนนักฆ่าเลยสักนิด

ใช่ครับ นักฆ่าจะดูเหมือนนักฆ่าไม่ได้

ไม่มีใครรู้ว่าประชากรเจ็ดล้านคนที่อาศัยอยู่ในมหานครแห่งนี้

คนไหนคือนักฆ่า ก็เหมือนกับผมแหละครับ ไม่มีใครรู้ฐานะของผม
ด้วยเหตุนี้ผมจึงเดินไปที่ท้ายรถอยู่ดี สมมติพวกเขาเป็นนักฆ่า
ก็จะได้ลอบโจมตีผมกะทันหันจากด้านหลังไม่ได้

ผมเดินผ่านข้างชายสองคน...

ไม่มีพฤติกรรมน่าสงสัยใดๆ หนึ่งในสองนอนหลับไปแล้ว
เวลานี้เองหูหูลี้ก็ส่งข้อความว้อทส์แอฟหาผมอีกครั้ง 'จู้ยกี้โดน
โจมตี เขาไม่เป็นไร'

หูหูลี้ไม่โทรหาผม?

หากพวกเขาถูกลอบโจมตีพร้อมกันก็แปลว่าข้างกายผมก็อาจมี...
ศัตรูเช่นกัน! หูหูลี้จึงไม่โทรเข้ามารบกวนผม แคंबอกสั้นๆ ทางข้อความว่า
'เขาไม่เป็นไร'

ผมมองชายสองคนที่อยู่ข้างหน้า...

พวกเขาเป็นนักฆ่า?

ไม่ รถบัสสองชั้นไม่ได้มีแค่ชั้นเดียว...

หรือว่า...

'ปัง!'

กระสุนจากด้านล่างเจาะเข้าสู่ร่างของหนึ่งในผู้โดยสารแล้วทะลุผ่าน
หลังคารถไปอย่างแม่นยำไม่ผิดพลาด!

สองวินาทีต่อมาชายคนที่สองก็ถูกสังหารเช่นกัน!

"แม่ง!"

อยู่ชั้นล่าง!

'ปัง!'

กระสุนนัดที่สามลั่นดัง!

หลังตรอกแห่งหนึ่งในย่านต่ายกอกจ๊วย

ชายสองคนกำลังสูบบุหรี่ไปคุยไป

"ตัดสินใจแล้วหรือ" เขาหยิบปิ่นลำกล้องแฝดของเขามาถ่อเล่น
"ร่วมมือกัน?"

"มีเงินให้เก็บแล้วทำไมจะไม่ละ สำหรับฉัน พวกนั้นก็ องค์กรนักฆ่า
ก็ดี ฉันไม่มีจุดยืนหรือ" ชายผมสีขาวยาวเป็นเงินยวงเอ่ย

ชื่อหวังเจ้อรู้จักตั้งคนมาเป็นพวก ให้นักฆ่าแสดงจุดยืนของตน
แต่ผู้รู้จักทำเช่นนั้นนอกจากหวังเจ้อก็ยังมี...เขาด้วย

ซุ่ยหนุ ไห่ที่ปัจจุบันควบคุมโดยบุคคลที่สาม

ทว่านักฆ่าที่เขาตั้งตัวมาไม่ใช่พวกนักฆ่าที่ยังทำตัวเป็นกลาง แต่
เป็นนักฆ่าที่เข้าร่วมกับกลุ่มของชื่อหวังเจ้อไปก่อนหน้านี่...เสียอวินเซี่ย

"ฮ่าๆ! ดีมาก จั๊นนายก็อยู่ในกลุ่มพวกนั้นต่อไป โอกาสมาเมื่อไหร่
ก็เดินตามเกมของเรา ระวังให้ดีละ! หวังเจ้อไม่ใช่ธรรมดา" ไห่เอ่ย

"นายลี้มไปแล้วหรือว่าคนที่ฉันฆ่า 'นอกตลาด' นะ...เยอะกว่า
นักฆ่าอันดับต้นๆ ซะอีก ไม่ต้องให้นายหวังหรือ" อวินเซี่ยเอ่ย

"ยอดมาก ขอให้ร่วมงานกันอย่างมีความสุข หี"

ขณะนี้ในองค์กรมีขุมกำลังสามฝ่ายคัดจ้างกันอยู่

กลุ่มของชื่อหวังเจ้อ ได้แก่ ชื่อหวังเจ้อ จั๊จจอกเงินโดเออร์
อ้าย เสียอวินเซี่ย

ฝ่ายต่อต้านของไห่ ได้แก่ ซุ่ยหนุ ไห่ ขวงหลิง ล้วนอู๋ ล้วนชื่อ
ฮวาเหวิน ชูไต้หลิงเฮ่า

นักฆ่ากลุ่มย่อย ได้แก่ เฟิงอวี เปยคู จูเกอจ๊วย ลือฮวง

มีคนละทิ้งแสงสว่างไปเข้ากับด้านมืดแล้ว จะมีนักฆ่าอื่นๆ ละทิ้ง
ด้านมืดไปเข้ากับแสงสว่างไหมนะ

การนองเลือดของจริงกำลังจะเปิดฉาก

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนักฆ่า

ชื่อ-สกุล : จางชิวอวิน

ฉายา : ซุ่ยหนุ่ ไห

อันดับปัจจุบัน : 5

อาชีพเดิม : คนส่งอาหารดีลิเวอรี่

ส่วนสูง : 181 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : ปรากฏอาการหลายบุคลิกเมื่ออายุเจ็ดขวบ
จิตใจสยออ่อนโยน ส่วนอาเออร์โหดเหี้ยม ชีวิตปกติมีจิตใจเป็น
ผู้ควบคุม เวลาทำงานฆ่าคนอาเออร์เป็นคนจัดการ เขาชอบฟัง
เพลงขณะฆ่าคน ปีนพกระจำตัวคือปีนกำแพงล่องแฝด AF2011-A1
ปัจจุบันบุคลิกที่สามเป็นผู้ควบคุมร่าง เขามีทั้งหมดสามบุคลิก

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนักฆ่า

ชื่อ-สกุล : โอวภู่กวง

ฉายา : เสี่ยอวินเซวี่

อันดับปัจจุบัน : 199

อาชีพเดิม : วาณิชธนกิจ (iBanker)

ส่วนสูง : 183 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : ผมสีเงินยวง เท่เป็นพิเศษ ชอบสวมสูทสีดำ
รับงานฆ่าคนโดยไม่ผ่านองค์กรเป็นจำนวนมาก อันดับไม่อาจ
บ่งบอกฝีมือของเขาได้ จำนวนคนที่เขาฆ่า 'นอกตลาด' เยอะ
กว่านักฆ่าแถวหน้าเสียอีก อาวุธประจำตัวคือมีดเดินป่าที่มี
ใบมีดมนสีดำ

'คนข้างกายคุณอาจไม่ใช่นักฆ่า

แต่คุณรู้หรือว่าเขาเป็นคนที่ช่วยเหลือคุณจากใจจริง

หรือเป็นคนถ้อยซำซำ'

(3)

บนรถบัสที่วิ่งตลอดคืน

'ปัง!'

กระสุนนัดที่สามยิงออก!

กระสุนยิงถูกเสื้อนอกที่ผมวางไว้บนที่นั่ง!

หลังจากเขายังกระสุนนัดที่สองไม่ถึงสองวินาที ผมก็ปราดไปที่

ข้างบันไดแล้วกระโดดลง!

ชั้นล่างมีคนเพียงคนเดียว!

ชายสวมแว่นตารูปทรงประหลาดนั้นยังไม่ทันตั้งตัว ผมใช้ 'จู้ย็องเตา'* ที่จู้ย็องเตาให้มาเล่นงานปืนในมือเขาจนหลุดจากมือ ตามด้วย ฟุ้งเข้าไปซัดกำแพงในใส่อย่างแรง! แว่นตาพินิจๆ นั้นร่วงหลุด ผมเก็บปืนพกของเขาขึ้นมาแล้วเล็งใส่!

"ฉันเห็นว่ามีสามคนซัดๆ...ทำไมจู้ย็องเตา...โผล่มาอีกคน?" เขามองผมอย่างลนลาน

"หือ? ใช้เซ็นเซอร์จับความร้อนจริงๆ ด้วย" ผมเหลือบมองแว่นตาเขา "ก็ต้องโผล่มาอีกคนแน่ละ 'คนคนนั้น' เป็นแค่เส้นนอกที่ยังอุ่นอยู่ของฉันทนเอง!" ผมเก็บมีดของผม ปากกระบอกปืนยังคงเล็งใส่เขา "โหส่งนายมาใช้มัย"

"ใช่! หมอนั้นแหละ! ชูยุน ไห! เขาต่างหากคือคนที่อยากฆ่านายไม่ใช่ฉัน! อวยิ่งนะ!" เขาชูมือทั้งสองข้างแล้วลุกขึ้นช้าๆ "แว่นตานี้ เขาก็เป็นคนให้ฉันมา!"

คราวนี้ไม่แค่ผมแล้วล่ะครับ นักฆ่าทุกคนที่เกี่ยวข้องกับจ่าอี้ไหย่ก็คิดจะจัดการทั้งหมดไม่ให้เหลือแม้แต่คนเดียว!

เขามีเหตุผลอะไรถึงต้องทำแบบนี้

ในเสี้ยววินาทีนี้เอง ผมก็เห็นเขามองผมพร้อมกับ...ยิ้ม!

ไม่ เขายิ้ม...ขณะที่มองไปข้างหลังผม!

ผมหลบไปทางซ้าย!

'ฟูบ!'

* คัตเตอร์ 'จู้ย็องเตา' (มีดเงาขาว) ใม่มีดทำจากเซรามิกคมกริบ ด้านล่างของตัวมีรูสี่รู สามารถเอานิ้วสอดเข้าไปได้ ช่วยให้ผู้ใช้ถือได้มั่นคงขึ้น ด้านบนมีร่องลึกลงให้นิ้วโป้งเป็นจุดส่งแรง ช่วยเพิ่มกำลังโจมตีได้ ส่วนปลายโค้งเล็กน้อย ขณะโจมตีจะได้ไม่บาดถูกข้อมือหากออกแรงเยอะเกินไป

ศรดอกหนึ่งพุ่งเข้าเสียบหัวใจเขา เขาตายคาที่! ส่วนผมไปหลบ
อยู่หลังบันไดรถบัส!

"ร้ายกาจ ฮ่าๆ! ทำไมนายถึงหลบพ้นล่ะ" เขาถาม
เพราะในเสี้ยววินาทีนั้นผมนึกถึงคำถามเด็กประถมคำถามหนึ่ง
ขึ้นมาได้

บนรถบัสมีคนที่สามคน มีสองคนขึ้นรถ สามคนลงรถ ตอนนี
บนรถบัสมีคนที่คน

สองคน? ไม่ครับ มีสามคน!

ถูกต้อง คนขับ!

คนขับก็เป็นนักฆ่า!

พวกเขาส่งนักฆ่าสองคนมาฆ่าผม!

"นายเป็นใคร" ผมถาม

"ไม่ทันไรก็ล้มฉันแล้ว? เราเคยเจอกันในห้างเอพีเอ็มแล้วไม่ใช่หรือ"
เอพีเอ็ม?

คนที่ขับรถไปด้วย วกมือกลับมาชิงหน้าไม้ให้เข้าเป้าไปด้วยได้
มีเพียงคนเดียว!

นักฆ่าอันดับแปด ทักษะทางธนูเป็นเลิศ เคยเป็นตัวแทนฮ่องกง
ไปแข่งระดับนานาชาติ...ขวงหลิงล่วนอู!

"แม่ง นายเปลี่ยนอาชีพมาขับรถบัสแทนตั้งแต่เมื่อไหร่วะ" ผม
กำลังคิดว่าจะยิงเขาให้ตายได้อย่างไรดี

"ช่วยไม่ได้วะ นายรู้มั๊ยว่านักกีฬาฮ่องกงรายได้เท่าไร ต่อให้ฉัน
เป็นโค้ชก็ยังรายได้จั้นๆ ถือชะว่าหารายได้เสริมก็แล้วกัน" เขาเอ่ยยิ้มๆ
"มาฆ่าฉันสิ ก่อนตายฉันจะได้หักพวงมาลัยให้รถ...พุ่งตกทะเล!"

ผมมองไปนอกรถบัสแวบหนึ่ง นี่อ่าวโทโล!

เดิมทีต่อให้มีบันไดกั้นกลางผมก็ยิงเขาที่นั่งอยู่ตรงที่นั่งคนขับให้ตายได้ แต่หลังจากยิงแล้วผมก็จะเห็นลงทะเล ที่สำคัญคือ...ผมว่าอย่าไม่เป็นครับ!

"หี มีตัวเลือกอื่นมั๊ย" ผมยิ้มขึ้น

"ลงรถสิ" เขาว่า

"นายต้องจอดก่อนสิ ฉันถึงจะลงได้"

"ไม่ได้ๆ ยังไม่ถึงป้าย คุณต้องเคารพกฎจราจรนะครับ"

"ป้ายต่อไปคือที่ไหน"

"ปรโลก"

"จึ้นนายไปก่อนเหอะ"

ทันใดนั้นกระจกหน้าต่างซ้ายมือผมก็ระเบิด! กระจกพุ่งเข้ามาจากด้านนอก! ผมหันขวับไปมองข้างนอก เป็นรถเบนซ์เอสแอลเคเปิดประทุน!

ผมมองไปยังตำแหน่งคนขับ...เธอ...

ผมอึ้ง ช็อกยิ่งกว่าตอนกระจกพุ่งกระจกแตก! ช็อกกว่าเป็นร้อยเท่า! เป็นพันเท่า!

"มัวร์อะไรยะ รีบลงมา!" เธอตะโกน

ผมกระโดดลงทันที!

ผมหมดความสนใจในตัวขวงหลิงล่วนอู่ หันมาจ้องเธออย่างจริงจังแทน

"พวกมันไม่ได้ส่งนักข่ามาจัดการนายแค่สองคน แต่เป็นสาม! อีkJัดร้อยเมตรมีสไนเปอร์อยู่อีกคน!" เธอลดความเร็วรถ "ฉันเคยสอนนายแล้วไม่ใช่หรือไง อย่าได้ใจจนลืมหี!"

ผมจ้องมองดวงหน้าของเธอเขม็ง น้ำตา...จวนจะไหลออกมา

ความทรงจำ...ประเดประดังขึ้นมาพร้อมกัน

'คลังข้อมูลโลกนักรบ'

หน่วยงาน : องค์การนักรบ

ชื่อ-สกุล : เหนอไต่หัง

ฉายา : ขวงหลังล่วนอู่

อันดับปัจจุบัน : 8

อาชีพเดิม : โค้ชยิงธนู

ส่วนสูง : 181 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : ทักษะทางธนูล้ำเลิศ เคยเป็นตัวแทนฮ่องกงไปแข่งขัน สายตาเหนือกว่าคนทั่วไป สามารถมองเห็นวัตถุที่อยู่ในที่มืดได้ และเนื่องจากโค้ชกีฬาในฮ่องกงรายได้ไม่มั่นคง จึงขั้บรณบั้สเป็นอาชีพเสริม

'คลังข้อมูลโลกนักรบ'

หน่วยงาน : องค์การนักรบ

ชื่อ-สกุล : จูหมิง

ฉายา : จั๋วโย้วหมิง (คติพจน์)

อันดับปัจจุบัน : 264

อาชีพเดิม : ไม่มีอาชีพ

ส่วนสูง : 175 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : หลังจากมาเป็นนักรบก็ถูกให้ตั้งตัวมาอยู่ในฝ่ายต่อต้าน ถูกขวงหลังล่วนอู่ฆ่าตายบนรถบั้ส

'วาทนาเคยพาให้แสนคิดใกล้ ทว่ากลับไม่อาจยึดไว้ให้มัน
สุดท้ายกลายเป็นคนแปลกหน้า'

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)